

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОГЛЕДЪТ НА ГОРГОНА

chitanka.info

Бавно прекосих малката стаичка в опърпания мотел, където преди един Господ знае колко време (часове? дни? седмици?) бях отседнал, и влязох в банята. Краката ми сякаш ме носеха сами. Опитвах се да се самозалъжа, че всъщност копнея да изпия пет-шест аспирина, за да позамажа поне за малко отвратителната болка, просмукала се като отровен газ в гънките на мозъка ми. Не си вярвах. Прекрасно знаех защо вървя към банята. Още от самото начало ме привличаше като магнит. Огледалото. Чувствах желанието да впия поглед в идеално гладката му повърхност да тупти във всяка клетка от тялото ми.

Не усетих как съм стигнал до малката стаичка. Обходих с поглед наоколо. Плочките по стените отдавна бяха изгубили белия си цвят, крановете в мивката бяха започнали да ръждясват, а от душа на всеки 5–6 секунди бавно се процеждаше капка вода, която с хипнотизиращ плясък тупваше на земята. Докато очите ми шареха насам-натам, ръцете ми самостоятелно, без помощ от мозъка, извадиха от джоба на ризата ми флакончето аспирин, изтръскаха няколко таблетки, сложиха ги в устата ми, взеха празна напукана чаша от покритата с паяжина полица пред... не, няма да гледам натам!... напълниха я с блудкава вода от чешмата и бавно я поднесоха към устата ми.

Огледалото.

Вдигнах рязко поглед нагоре. Огледалото беше мътно, с малки жилчици, разпрострели се по повърхността му там, където сребърната амалгама се беше отлепила от стъклото. Нищо и никакво парче разтопен и после втвърден силиций с размери 20 на 30 сантиметра, в което с ужасяваща правдивост, без грам премълчаване или завоалиране, се отразяваше лицето ми. Обикновено лице на 30-годишен мъж: посребряла дълга коса, захваната на опашка с кожено ремъче, набола тридневна брада, жестоко изпохапани устни, груби скули... и очи, закрити от огледални тъмни очила.

Не се разделях с тези очила от 17-годишна възраст. Не смеех да ги свалям дори когато спя, затова се бях научил да почивам единствено по гръб, и то без да помръдвам. Много пъти бях чувал какво ли не зад гърба си: че съм албинос, че съм преживял ядрена експлозия, която е направила ретината ми свръхчувствителна към светлината, че съм просто ексцентрично и застаряващо хипи и още един куп глупости. Нито едно от тези мнения не беше дори поне малко близо до истината.

Всъщност и аз не знаех кога за пръв път разбрах, че не трябва да се разделям с очилата. Вероятно цялата работа бе почнала някъде около десетата ми година или малко преди това. Тогава за пръв път харесах момиче... и за пръв път получих отказ. Не си спомням много добре цялата ситуация. Помня само, че тогава бях токлова бесен при последната ни среща, че няхах сили да говоря — само стоях и я гледах с кръвясали от гняв очи.

След ден-два разбрах, че девойката е получила инсулт и е откарана в болница с голяма опасност за живота.

Отначало не правех съпоставка между отделните случаи... които между другото зачестяваха с всяка седмица. Към 17-ата ми година обаче нещата се влошиха дотолкова, че вече бях принуден да нося очила постоянно.

С две думи, вече убивах с поглед всеки, към когото насочех очи.

Звучи невероятно. Знаем това. Никой от докторите, които потърсих за помощ или поне съвет, не ме взе насериозно. Така и не можах да повярват. Аз, между другото, също. Струваше ми се, че живея в лошо направен треторазряден филм на ужасите или предизвикан от долнопробни наркотици кошмар. За съжаление обаче беше реалност.

Постепенно обаче се научих да извличам полза от това. Знаем, че погледнато от страни, изглежда ужасно, но след като преживееш стотина улични нападения, седем обира, десетина опита за грабеж, три покушения и още един куп неприятности, започва да не ти се струва толкова нечовешко. По-трудно ми беше да се оправя с колегите ми в „Daily Rumours“, където започнах работа като репортер. Но след две-три години практика, след като се утвърдих в професията, хората около мен се научиха да си затрайват и да не коментират (поне пред мен) странния ми навик да нося постоянно тъмни очила.

Преди месец обаче започнаха неприятностите ми. Докато правех репортаж за вестника, се запознах с ученичка от местната гимназия. Някак си неусетно започнахме да се срещаме. Нито тя, нито аз се притеснявахме от разликата във възрастта ни. И постепенно и двамата хлътнахме един в друг до уши. Чувствах се на седмото небе от радост. Обожавах гласа ѝ, походката ѝ, жестовете ѝ... А очите ѝ! Огромни яркосини бездни от втечнена светлина, едновременно детински наивни, тийнейджърски палави и с мъдростта на стогодишен старец...

Само от един неин поглед бях готов да настръхна и да убия всеки, осмелил се само да я докосне.

Вчера обаче...

Докато карах безцелно из пустите улици на Елвенвил тази нощ, сигурно над милион пъти съм си повторил, че за случилото се е виновна единствено и само тя. Не помогна. Знаех, че виновният съм аз. Трябваше, по дяволите, трябваше да я предупредя, да ѝ разкажа всичко за себе си, не страхливо да премълчавам, опасявайки се, че може да я отблъсна от себе си по този начин...

Тогава тя нямаше да смъкне очилата ми точно след една невероятно сладка (и, както се оказа, последна) целувка. Нямаше да каже „Искам да видя как изглеждат очите ти!“. Нямаше да я погледна неволно и за последен път да се потопя в синьото вълшебство.

След цяла нощ безсъние и обикаляне из града възпалените ми нерви най-накрая сдадоха багажа. Влязох в първия мотел, който се изпречи пред мен, и наех единична стая. Момчето на рецепцията не зададе никакви въпроси. Може би тъмните ми очила, треперещите ми ръце и пресипналият ми глас го убедиха да не се разправя много-много с мен.

Трудно извърнах очи от отражението си. Обиколих с поглед разхвърляната мотелска стая. Взрях се в снимката на момичето с най-сините на света очи, която бях оставил до подгизналата от сълзи възглавница. Отново погледнах към станалото ми вече толкова омразно отражение в огледалото.

И свалих очилата си.

©, 2002, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.